

Een ervaren knecht en een jonge broeder

Ds. J. IJsselstein - 1 Koningen 19:14-21 - nabetrachtingspreek

Liturgie:

Psalm 108:1

Psalm 143:10

1 Koningen 19:14-21

Psalm 30:1,2,3

Psalm 30:8

Morgenzang 3,5

Gemeente, de tekst voor de preek in deze dienst van nabetrachting kunt u vinden in het voorgelezen Schriftgedeelte 1 Koningen 19:14-21. Ik lees u samenvattend de verzen 19a en 21b nog een keer voor.

In vers 19a staat: *zo ging hij (Elia) vandaar en vond Elisa.*

In vers 21a staat: *daarna stond hij (Elisa) op, en volgde Elia na, en diende hem.*

Het thema voor deze dienst van nabetrachting is:

Een ervaren knecht en een jonge broeder

Of, zo zou je het thema van de preek ook kunnen aanduiden:

Hoe twee generaties door de Heere geleid worden om Hem te dienen en te volgen

Er zijn twee aandachtspunten:

We letten in de eerste plaats op

1. Elia, hoe de Heere hem leidt om Hem te dienen en te volgen

En we letten in de tweede plaats op

2. Elisa, hoe de Heere hem leidt om Hem te dienen en te volgen

En laten we vanmiddag met elkaar zien, hoe de Heere juist het *samenzijn* van een jonge en oude broeder wil zegenen. Hoe de Heere dat ongetwijfeld voor *beiden* tot een zegen wil stellen.

We letten in de eerste plaats op:

1. Elia: hoe de Heere Elia leidt om Hem te dienen en te volgen

Elia mag, als kind en knecht van de Heere, de Heere al jarenlang liefhebben, dienen en vrezen. Elia heeft veel van de Heere geleerd.

Hij heeft *moed* en *dapperheid* geleerd in het aanzeggen van het oordeel aan Achab, de koning van Israël.

Hij heeft de *eenzaamheid* leren verdragen, in de *afhankelijkheid* van de zorg van de Heere aan de beek Krith.

Hij heeft geleerd om de *vertwijfeling* te overwinnen, bij de dood van de zoon van de weduwe van Zarfath.

Hij heeft geleerd om op zijn God te *vertrouwen*, bij de publieke confrontatie met de Baälprofeten op de berg Karmel.

Heeft de kracht geleerd van het *verborgen gebed*, toen het bad op de hoogte van die berg Karmel.

En nu in de laatste weken heeft de Heere hem *daarbij*, misschien wel meer dan ooit tevoren, laten zien: wie en hoe hij *zelf* is, als hij een moment aan zichzelf wordt overgelaten.

Meer dan voorheen heeft hij geleerd, dat hij een man is die van zichzelf geneigd is om *eigen wegen* te gaan, *ontrouw* te worden, te *vluchten*, te *dwalen*, te *mopperen*.

Een man die, jazeker wel geloof van Heere gekregen heeft, maar die (als de Heere hem loslaat) niet meer in staat is om te geloven. Een man, vastzittend in geestelijke moedeloosheid en duisternis.

En nu kort geleden heeft de Heere hem, misschien ook wel meer dan ooit tevoren, bij de berg Horeb laten zien Wie *Hij*, Wie *God* is. En dat Hij met Elia nooit handelt naar zijn zonden.

Daar heeft God hem iets laten zien van Zijn *toorn* over de zonde van Israël, van Zijn *heiligheid* en *rechtvaardigheid*. Elia heeft het gezien in die geweldige stormwind, in het beven van de aarde, in het vuur bij de Horeb.

En daarna was er de *troost* van de zachte stilte, van de stille fluistering.

De troost van de stille fluistering, misschien vanmorgen ook wel in uw hart, bij het horen van de woorden en het zien van de tekenen, die als het ware influisterden als uit de mond van de Heere Christus Zelf: Ik voor u, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven. Een stille fluistering als uit de mond van de Heere Zelf, die tot u sprak: Ik weet waar je bent, Elia. Ik heb in gunst en niet in wraak Mijn lust. De hitte van Mijn gramschap is geblust.

Woorden en tekenen tot bemoediging, tot vertroosting en versterking.

Nee, geen antwoord door spectaculaire tekenen en wonderen. Maar antwoord door het suizen van een zachte stilte. Als een verkoelende dauw, die neerdaalt op een vermoeid hart. Als water gegoten bij een verdord plantje.

En toen (kijk maar in vers 14), o, wat *was* Elia toen, wat *zijn* ook wij nu vaak hardleers... Toen was daar weer diezelfde toon: *En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen.*

Het begint en eindigt nog steeds met 'ik'

Maar de Heere geeft geen antwoord meer. God laat het (om zo te zeggen) voor wat het is. De Heere doet alsof hij Elia niet hoort.

Hij geeft Elia een nieuwe opdracht. Kijk maar in vers 15 en 16. Elia, je moet Hazaël gaan zalven tot koning over Syrië, je moet Jehu gaan zalven tot koning over Israël, en je moet (vers 16b) Elisa, de zoon van Safat, van het plaatsje Abel-Mehola, tot profeet zalven in uw plaats. Die moet je zalven tot je toekomstige opvolger.

Zalf *Hazaël*, degene die straks in Israël dood en verderf zal zaaien, tot koning over Syrië.

Zalf *Jehu*, degene die straks het huis van Achab zal uitroeien en het bloed van de profeten zal wreken, tot koning over Israël. Een dubbele straf, een onmiskenbare aankondiging van een rechtvaardig oordeel.

En: zalf *Elisa* tot profeet.

In die eerste twee opdrachten is een **onmiskerbare dreiging**. Het oordeel zal zeker komen. Over iedereen die de knie voor Baäl gebogen heeft. Voor welke Baäl dat dan ook is geweest. Of dat nu de Baäl was van de materie, van geld en bezit, of dat dat de Baäl is geweest van plezier en genieten, of die van eigen godsdienst...
Het doet er allemaal niet toe: de dag van de afrekening is aanstaande!

Beseft u wel goed, gemeente, dat het Woord van de Heere hier een scherpe tweedeling maakt?

U hoort of *bij de ene groep*: bij Elia, Elisa en de 7000 die de knie voor Baäl niet gebogen hebben. Meest mensen die de Heere in stilte dienen, want Elia kent de meesten van hen niet: stille Maria's, verborgen Nicodemussen, gewone, onopvallende mannen en vrouwen; allemaal arm in zichzelf, maar toch rijk in God.

Of u hoort *bij die andere groep*. Als je bij die andere groep hoort, dan mocht u vanmorgen niet aan het Heilig Avondmaal gaan. Maar dat is niet het ergste. Veel erger dan dat is: als u bij die andere groep hoort, dan gaat u een rampzalige toekomst tegemoet. De Spreukendichter (29:1) zegt: *Een man, die dikwijls bestraft zijnde, de nek verhardt, zal schielijk verbroken worden, zodat er geen genezen aan is.*

Dat is ook dreiging die voelbaar is in vers 17: *En het zal geschieden, dat Jehu hem, die van het zwaard van Hazaël ontkomt, doden zal; en die van het zwaard van Jehu ontkomt, dien zal Elisa doden.* Met andere woorden: er is geen ontkomen meer aan! Tenzij u zich nu nog bekeert.

In die eerste twee opdrachten is een **onmiskerbare dreiging**. Een dreigend oordeel, voor de mensen die de Baäl dienen en gediend hebben.

Maar in de derde opdracht is ook **troost voor Elia**. Want het werk van de Heere gaat door. Hij krijgt een opvolger. Elia, na u komt er een andere broeder, die de staf van het Woord zal overnemen. Mijn werk gaat door.

Kijk ook maar in vers 18: *Ook heb Ik* (zegt de Heere; je mag ook lezen: *Ook zal Ik*) *in Israël doen overblijven zeven duizend, alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baal, en allen mond, die hem niet gekust heeft.*

Met andere woorden: Ik, God, ga door met Mijn werk. Het welbehagen zal door Mijn hand voorspoedig blijven voortgaan. Ik *heb* ze doen overblijven en Ik *zal* ze doen overblijven. Het gaat dwars door een weg van oordeel heen, maar Ik zal geen voleinding maken!

Dreiging en troost. Maar er is nog iets.

Er is (en daar gaat het vanmiddag vooral over) ook een **nieuwe opdracht** voor Elia.

Want zo begint vers 15: *En de HEERE zeide tot hem: Ga, keer weder op uw weg.*

En zo staat in vers 19 (en dat verbaast...!): *Zo ging hij vandaar.*

Wat is er toch gebeurd met Elia? Hij was zo ver heen, zo verlamd door teleurstelling en moedeloosheid.

Maar wat heeft het horen van die zachte stilte, wat heeft dat iets mogen zien van de vrede met God door het werk van de Messias, wat heeft dat toch veel veranderd in zijn hart. Het heeft de duisternis en de nevels in zijn leven laten opklaren. Het heeft hem bemoedigd en gesterkt.

En nu? Nu mag hij een poosje lekker uitrusten en genieten?

Nee, nu klinkt de opdracht: *Ga, keer weder op uw weg*. Ga terug naar waar je behoort te zijn.

‘Elia, je moet verder. Gehoorzaam verder op de weg die Ik je wijs.

Je mag jezelf getroost weten. Het grote werk is van Mij. Je bent maar een klein instrumentje. Ik zal er Zelf voor zorgen, dat er 7000 overblijven. Maar, ik wil je nog wel gebruiken. En dus vraag Ik gehoorzaamheid van je.

Gehoorzaamheid. Je kan daarbij in de eerste plaats denken aan **de nieuwe gehoorzaamheid van ons hart en ons dagelijkse leven**. Zoals het doopformulier die zo treffend beschrijft: *Namelijk, dat wij deze enige God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, aanhangen, betrouwen en liefhebben van ganser harte, van ganser ziele, van ganse gemoede en met alle krachten, de wereld verlaten, onze oude natuur doden, en in een nieuw, godzalig leven wandelen.*

Dat, geliefde medechristenen, die nieuwe gehoorzaamheid, is een toetssteen, een spiegel voor ons leven met de Heere.

Niet de vraag: Ben ik wel of niet aan het Heilig Avondmaal geweest? Want het kan zijn dat je als kind van God ongehoorzaam in je bank bent blijven zitten. En het kan ook zijn dat je aan het Heilig Avondmaal gegaan bent, terwijl je het leven met de Heere eigenlijk helemaal niet kent.

De vraag, waar het vanuit deze geschiedenis om gaat, is: Ken ik iets van die nieuwe gehoorzaamheid? Is dat de vrucht van het nieuwe leven dat de Heere gewerkt heeft in mijn hart? Een nieuwe gehoorzaamheid?

Nee, niet die *oude* gehoorzaamheid, die zegt: Kijk eens, hoe goed ik mijn best doe! Kijk eens, hoe goed ik ben geworden!

De vraag is: ken ik iets van de *nieuwe* gehoorzaamheid. Die zegt: Hoe lief heb ik Uw wet! Om die te doen uit dankbaarheid. Zoals de Heere Jezus gezegd heeft in Johannes 14:15: *Indien u Mij lief hebt, zo bewaart Mijn geboden.*

Een nieuwe gehoorzaamheid, als het gaat om ons hart en om ons dagelijkse leven.

Maar ook, Elia, **een nieuwe gehoorzaamheid als het gaat om de taak**, waar Ik je nu toe roep. Wees gehoorzaam, Elia! Keer terug (vers 15) op je schreden en doe wat Ik tegen je zeg.

En Elia *gehoorzaamt*. Er is echt iets veranderd in zijn hart. U hoort geen protest, geen frustratie, geen onvrede, klacht of twijfel meer. Elia gaat gehoorzaam op reis.

Een lange reis, 260 km lang, grotendeels door de woestijn. Maar zonder tegensputteren doet hij gehoorzaam, wat de Heere van hem vraagt.

Zo mag u ook terugkijken. Ik bedoel u, die de Heere al langere tijd dienen en volgen mag. U weet, net als Elia, van wegen van dwalen, van uit zwakheid in zonden vallen, van wegen van soms bijna aan de genade van God vertwijfelen. Maar u weet ook (en misschien hebt u dat vanmorgen bij de bediening van het Heilig Avondmaal wel mogen ervaren), dat een enkel woord gefluisterd vanuit het Woord en enkele blik op de tekenen van het sacrament, de nevels weer kan doen opklaren. En ons weer uit onze

moedeloosheid kan opbeuren. En nu mag u de weg weer vervolgen. Gehoorzaam aan uw opdracht, levend in afhankelijkheid van de zorg en bemoediging van de Heere.

Dan mag u vanmiddag met Elia ook zingen, nu u die weg weer gehoorzaam vervolgt, wat wij nu samen eerst gaan zingen uit Psalm 30:8: Gij hebt mijn weklacht en geschrei, veranderd in een blijde rij.

*Gij hebt mijn weklacht en geschrei
Veranderd in een blijden rei;
Mijn zak ontbonden, en mij weer
Met vreugd omgord; opdat mijn eer
Niet zwijg'. Zo klimt Uw lof naar boven;
Mijn God, U zal ik eeuwig loven.*

We hebben bij onze eerste gedachte gezien hoe de Heere Elia leidt om Hem te dienen en te volgen. We gaan nu kijken hoe dat bij *Elisa* geweest is. Onze tweede gedachte:

2. Elisa: hoe de Heere Elisa leidt om Hem te dienen en te volgen.

Laten we samen nog even de verzen 19 tot en met 21 lezen: *Zo ging hij van daar, en vond Elisa, de zoon van Safat; dezelve ploegde met twaalf juk runderen voor zich henen, en hij was bij het twaalfde; en Elia ging over tot hem, en wierp zijn mantel op hem. En hij verliet de runderen, en liep Elia na, en zeide: Dat ik toch mijn vader en mijn moeder kusse, daarna zal ik u navolgen. En hij zeide tot hem: Ga, keer weder; want wat heb ik u gedaan? Zo keerde hij weder van achter hem af, en nam een juk runderen, en slachtte het, en met het gereedschap der runderen zood hij hun vlees, hetwelk hij aan het volk gaf; en zij aten. Daarna stond hij op, en volgde Elia na, en diende hem.*

Jonge broeders en zusters. Nee, ik bedoel dat niet in algemene, in moderne zin, maar ik bedoel u, die de Heere nog niet zo lang dient en vreest, kijk vanmiddag even met ons mee. Naar Elisa.

Er zijn een paar dingen die als eerste opvallen.

Hij heet *Elisa*. Dat betekent: God is Rechter.

En hij woont in *Abel-Mehola*, een plaatsje aan de westelijke oever van de Jordaan, wat ten zuiden van het Gilboa-gebergte.

En deze Elisa *ploegt met twaalf juk ossen*. Die ploegen voor hem. Kennelijk bedient hij de achterste ploeg en dat betekent dat hij de leidinggevende is. Hij is ongetwijfeld de toekomstige eigenaar van dit grote boerenbedrijf. Want als je je akkers moet ploegen met twaalf tractoren, dan ben je geen klein boertje.

Hij is *aan het werk*. Je ziet het goed: God wil geen luie mensen. Elisa is geen mens die lui thuis zit, nee, hij doet ijverig zijn werk en heeft ook (dat blijkt uit het verband) een goede relatie met zijn medewerkers, met zijn knechten.

En nu (zo lezen we in vers 19) komt onverwacht Elia naar hem toe komt. En die werpt zijn mantel op hem, zijn profetenmantel. Eigenlijk staat er: hij werpt de mantel *naar* hem toe. Het is niet zozeer de bedoeling dat hij direct die mantel aantrekt en blijft dragen, want

voorlopig is het nog de mantel van Elia. Maar hij mag hem dragen, als een soort van knecht, een soort van bagagedrager: 'hier, draag jij mijn jas'.

Maar, dat neemt niet weg, dat de bedoeling zondermeer helder is: Elisa, de Heere roept je bij dezen tot Zijn dienst.

En dan blijkt, dat die rijke, die schatrijke Elisa, een *ootmoedig* mens is. Uit heel zijn houding blijkt dat hij zeggen wil: dat is goed, ik draag uw jas, ik ga met u mee.

Jonge broeders en jonge zusters, ik bedoel u die nog niet zo lang geleden getrokken bent tot de dienst van de Heere: ootmoed en nederigheid zijn een sieraad voor een kind van God.

Het was ook hèt kenmerk van onze Meester, dat Hij boog en diende. Petrus schrijft later in zijn zendbrief (1 Petrus 5:5): *Desgelijks gij jongen, zijt de ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.*

Dat Elisa die jas aanpakt, geeft iets aan van een houding van een nederige leerling.

Het is alsof de Heere tegen Elisa zegt: je moet veel achterlaten, Ik heb voor de toekomst een bijzondere bedoeling met je leven. Maar het is niet zo dat je direct alles al weet...

Je mag nog een poosje leerling zijn van deze oudere broeder. Je mag zijn jas nog een poosje dragen.

Jonge broeders en zusters, Timotheÿssen, Maria's, door de Heere gebracht op Zijn weg: dat is één van de gevaren die ons vroeger ook bedreigden, en nu trouwens nog steeds. De gedachte: nou, ik ben er. Nu ben ik ook een kind van God. Vast ook zo moedig en dapper als Elia.

Maar, we zeggen eerlijk: we zijn daarna zo vaak gevallen, zo vaak gestruikeld door die overmoedigheid, door die hoogmoed, omdat we dachten dat we het allemaal zelf wel wisten en zelf wel konden.

Je mag, en dat is een teken van de goede zorg van de Heere(!), eerst nog een poosje leren van oudere christenen. Maar, dan moet je *wel* met ze *meelopen*. Kijken naar hun doen, luisteren naar hun woorden.

Kijken naar hun eenvoud, hun ootmoed, hun gebedsleven, hun gehoorzaamheid.

Luisteren naar wat ze vertellen over, ja, over hun dwalen en struikelen, en ook over de trouw van hun God.

Plotseling komt de Heere in het leven van Elisa met een bijzondere roeping. Daar had hij die morgen, toen hij wakker werd, vast niet op gerekend. Daar had u vanmorgen misschien ook niet op gerekend. Ineens is daar bij Elisa de roep van de Heere, zoals later tot Zijn jongeren, zoals ook nu tot Zijn discipelen: *volg Mij na, Ik zal u vissers van mensen maken.*

Zoals *zij* geroepen werden. Zoals *Amos* geroepen werd: 'de Heere nam mij van achter de kudde.' Zoals David door Samuel geroepen werd, toen hij zei: 'zend heen, laat hem halen!'

Op Gods tijd roept God Zijn dienaars, jonge broeders. En Hij weet ze ook precies te vinden. Al komen ze uit Nazareth, en al zegt iedereen: 'kan uit Nazareth iets goeds komen?' Als de Heere een man roept tot een ambt, als de Heere een vrouw roept tot een

bijzondere taak in de gemeente of in het Koninkrijk van God, dan zal het gaan zoals Hij het wil.

Zoals dat hier ook gebeurt bij Elisa. Elia werpt hem zijn mantel toe, als een onmiskenbaar teken van een Goddelijke roeping om hem te volgen. En dan ziet die oudere Elia (ongetwijfeld tot zijn verwondering en blijdschap) ineens iets in die jongere Elisa van de vrucht van het werk van de Heere in zijn hart. Van welke vrucht?

Van deze vrucht: van zijn *bereidwilligheid*. Zoals je die ziet in vers 20, waar staat: ‘hij verliet de runderen’. Hij verlaat boerenbedrijf, hij geeft het allemaal op, en hij loopt Elia na. Hij loopt niet voor hem uit, maar hij volgt hem. Als een discipel, als een leerling, als een knecht.

Jonge broeders en zusters, Timotheÿssen en Maria’s, ik bedoel jullie, jonge mannen en jonge vrouwen die de Heere dienen en vrezten mag, hoe moet je de roep van de Heere in je leven beantwoorden? Als Hij je onmiskenbaar roept tot Zijn dienst?

Hoe? Zo, zoals Elia dat deed. *Gewillig en met blijdschap*.

Zoals Elisa, die werkelijk alles opgeeft. Voor de toekomst wachtte hem welvaart, rijkdom en bezit. Maar nee! Liever met het volk van God kwalijk behandeld, dan de genieting van de dingen van deze tijd. Gehoorzaam volgen.

‘Laat het gaan zoals U wilt, Heere. Ik zal U volgen.’

En zo gaat het nog steeds. Jonge broeders, u die aan gezeten hebt aan de bediening van het Heilig Avondmaal, ik weet van sommigen iets van uw hoop, van uw teleurstelling en vragen als het gaat om de roeping tot werk in Gods Koninkrijk.

Laat de roep van Elisa je tot troost zijn. De Heere roept Zijn dienstknechten heel verschillend. Sommigen hebben van jongs af aan een hartelijke liefde tot de dienst van de Heere, die later bevestigd wordt met een duidelijke, Goddelijke roeping. Anderen worden onverwachts, net als Elisa, uit hun werk gehaald. Hun leven wordt opgeëist voor de dienst van de Heere. Hoewel je die profetenmantel vaak niet direct mag aantrekken. Maar toch: één ding is zeker. Als de Heere je hart en je leven opeist voor Zijn dienst, dan ben je klaar met je andere werk. Dan ziet de toekomst er heel anders uit. Dan zeg je: ‘weg wereld, weg schatten!’ Dan zeg je: ‘Heere, ik zal U volgen, waar U ook heen gaat.’

Want dan is er de *roep van de Heere* in je hart, en tegelijkertijd *nood van zielen* die op schouders drukt, zielen van medemensen op weg en reis naar de eeuwigheid.

Net als bij Elisa. Hij laat zijn werk en toekomst zonder enig aarzelen achter. En hij gaat de man achterna, wiens bestaan een zwerftocht is, en wiens leven vogelvrij is verklaard. Voorspoed en welvaart zijn voorbij. Maar wat een troost, als je zingen mag: ‘U weet, o God, hoe ‘k zwerven moet op de aarde, maar mijn tranen worden in Uw fles bewaard.’ Ja, zijn keuze is zo beslist, dat hij niet aarzelt om direct afscheid te gaan nemen van zijn ouders, van zijn ouderlijke gezin en collega’s. Het is allemaal voorbij! Mijn leven is voor U, o God. Mijn hart, o Hemelmajesteit, is tot Uw dienst en lof bereid.

Is deze roeping *spectaculair*? Voel je de aarde beven? Hoor je een stormwind, zie je vuur, zoals Elia kortgeleden zag bij de Horeb? Nee, ook hier in die roeping is *iets van het suizen van een zachte stilte*. Het geruisloos toewerpen van een jas.

Maar zo helder, en zo vol van Goddelijke kracht. Het is ineens helder. Elisa zegt: Ik ga! Er ligt een leven voor hem van voorspoed en welvaart, maar van nu af aan is zijn leven voor de Heere en Zijn dienst.

‘*Wie zal ik zenden?*’, zo vraagt de Heere. ‘Wie zal Ik zenden, naar de onbekeerden dichtbij, en naar de honderden miljoenen onbereikten in deze wereld?’

Heere, zend mij! Want mijn hart, o Hemelmajesteit is tot Uw dienst en lof bereid. Ik zal, o Heere, Uw wonderdaden, Uw roem de volken doen verstaan!

Een onbekende toekomst tegemoet? Net als Elia? Nee, zeker geen onbekende toekomst. Want de Heere Jezus heeft gezegd in Mattheüs 19:29: *En zo wie zal verlaten hebben, huizen, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns Naams wil, die zal honderdvoud ontvangen, en het eeuwige leven beërven.*

Moet *iedereen* dan zijn of haar taak en roeping opgeven, zoals Elisa deed, om zo Elia te volgen? Het is inderdaad *niet* zo, dat iedereen geroepen wordt tot een *bijzonder* ambt, zoals hier Elisa geroepen wordt.

Maar de les is wel *deze*: weiger geen dienst als het gaat om het Koninkrijk van God, omdat het zou botsen met geld, welvaart, carrière, plezier, rust, veiligheid, behaalde diploma's of gekregen talenten. En vervul zo, van harte en gewillig, als kind van God, in uw dagelijkse leven uw roeping. Als het licht van de wereld, als het zout van de aarde.

En ondertussen worden al Gods kinderen wel geroepen tot een (meer algemeen) *nieuwe gehoorzaamheid*. Want was dat niet het doel van onze bekering, van het werk van God in onze harten? Nadat wij eerder met God gebroken hadden? Was niet het doel dat wij Hem opnieuw erkennen zouden als onze Koning? ‘Heere wat wilt U dat ik doen zal?’

En dat wij met heel ons hart, met heel ons leven, met alle verstand en alle kracht zouden gaan in het voetspoor van Gods geboden? Om zo te strijden onder de banier van en in de kracht van deze Koning? Strijdend tegen de zonde? Wegvluchtend van het kwade?

En dat wij Hem zouden liefhebben met alles wat in ons is? En dat we ons leven als een dagelijks dankoffer Hem zouden opofferen? Was dat niet het doel van het werk van God in ons leven?

Om te gaan in het voetspoor van de verhoogde Christus, de gewillige Knecht van de Vader. In een blijvende strijd met ons onwillige, dwalende en ongelovige hart.

Waar die moeilijke wegen van de Heere zo vaak voor nodig zijn. Biddend worstelend om kracht, om bijstand en licht van boven. Zodat in die donkere tijden onze nevels weer zouden opklaren, en wij weer verder zouden kunnen gaan op onze weg.

Elisa stond op en volgde Elia. Hij volgde roep van de Heere, door de weg te volgen van zijn leraar en meester.

Jonge broeders en zusters, u die door de Heere gebracht bent op de weg des levens, vergeet niet de wijze les van deze geschiedenis. Deze les: Je mag de Heere dienen en vrezen, ook *door een weg van het volgen van oudere christenen*, die de Heere Zelf geleerd heeft. Je mag ons volgen op die weg van beproeving en tegenslag, op die weg waarin de goede zorg van de Heere steeds weer blijkt, ondanks alles van ons.

Kom, ga met ons.

Kan die oudere Elia ook nog *wat leren van de jongere Elisa?* Jazeker!

Het leven van Elisa lijkt anders geleid te worden dan het leven van Elia. En dat maakt ons mild. We weten dat de Heere altijd op Zijn Eigen manier mensen leidt en stuurt, volgens Zijn Eigen patroon. En het is niet onze roeping om het beter te weten dan de Heere en Zijn werk te beoordelen of te veroordelen. Het zal uiteindelijk (net als bij Elisa) blijken uit de vruchten.

Maar ik denk vooral ook aan dit: zou Elia zich niet erg geschaamd hebben? Zo bereidwillig als de jongere Elisa is, zo onwillig en ontrouw was de oudere Elia.

Jongere broeders en zusters, wij schamen ons vaak als we kijken naar jullie bereidwilligheid en overgave.

Maar er zitten ook gevaren. Aan dat enthousiasme. Loop maar een tijdje met ons mee...

Maar, Elia's, dan moeten *wij* wel *bereid* zijn om de jongere Elisa's mee te nemen. En dat vraagt ook wat van *ons*.

Dan kan je, als je Elia heet, niet meer eenzaam en alleen in je grot kruipen. Van nu af aan loopt er altijd iemand met je mee. En dat vraagt om eerlijkheid en openhartigheid.

Als het gaat om de vraag wie je *zelf* bent. En dat vraagt van ons dat we ook iets uit stralen van het wonder van Gods onbegrijpelijke, blijvende en onverdiende genade, en van de warmte van Zijn liefdedienst. Zodat beide harten gaan branden in onze gesprekken over de Zaligmaker.

Laten we dan zo maar verder gaan, ouderen en jongeren, samen verder gaand op de weg die de Heere ons wijst. Terwijl we biddend zingen:

Leer ons, o God van zaligheden, ons leven in Uw dienst besteden.

Amen.

Slotzang Morgenzang 3,5:

Dat wij ons ambt en plicht, o HEERE,
Getrouw verrichten tot Uw eer;
Dat Uwe gunst ons werk bekroon',
Uw Geest ons leid' en in ons woon'.

Verlicht ons hart, dat duister is,
Wil ons, naar Uw getuigenis,
Doen vlieden alle kwade paân,
En ijverig in Uw wegen gaan.